

DE VROUW IN HET ZWART

JESSICA DANIEL

BOEK 3

KERRY WILKINSON

Copyright © 2011 Kerry Wilkinson

Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV

Oorspronkelijke titel: *The Woman in Black*

Vertaling: Festina Lente

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978-90-83555-027

NUR 331

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties en gebeurtenissen – tenzij in het publieke domein – zijn afkomstig uit de verbeelding van de auteur of worden in fictieve zin gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volstrekt toevallig.

www.wonderlandpublishers.nl

✻ Opgemaakt met Vellum

HOOFDSTUK 1

Brigadier Jessica Daniel veegde een lange, donkerblonde lok uit haar gezicht en keek naar het voorwerp bij haar voeten, waarna ze het enige zei dat in haar opkwam. 'Nou, het is beslist een hand.'

De man naast haar knikte instemmend. 'Verdorie, jou ontgaat ook niets, hè?'

Jessica lachte. 'Tja. Je weet gewoon nooit wat je krijgt, hè? Toen ik nog in uniform was, moest ik een melding opvolgen dat een dood dier een weg blokkeerde, en dat bleek een jas te zijn. Voor zover wij wisten, was deze "afgehakte hand" van een kinderpop.'

Inspecteur Jason Reynolds keek naar het tafereel voor hen en knikte. 'Je hebt gelijk, maar dit is geen kinderspeelgoed.'

De hand was grauw van kleur en viel weg tegen het stuk beton waarop hij was achtergelaten. Jessica vond dat het er redelijk verstard uitzag, alsof de vingers stijf en moeilijk te bewegen waren, ook al waren ze gespreid en lag de hand plat op de grond. Vanwege de schoon uitzierende snee waar hij ooit met iemands pols verbonden was geweest, was Jessica verbaasd dat er geen bloed was. Ze wilde hem niet aanraken, maar stapte dichterbij en hurkte neer, turend naar het stompje waar de ringvinger van de persoon netjes was afgesneden.

Het leek alsof de wond na de amputatie was dichtgebrand om infectie tegen te gaan en ze vroeg zich af of de vinger voor of na de rest van de hand was verwijderd.

Jessica stond op en stapte achteruit de kleine witte tent uit, de hitte van de ochtendzou in, met Reynolds vlak achter haar. De inspecteur was een lange, zwarte politieman met een vriendelijke uitstraling, maar als hij wilde, was hij zo hard als wie dan ook. Ze liep naar de rand van het politielint dat de plaats delict omringde en stopte voor ze te dicht bij de collega in uniform kwam die voorbijgangers tegenhield. 'Wat denk je dat er met die vermiste vinger is gebeurd?' vroeg ze.

'Wie zal het zeggen? Hij lijkt net zo netjes afgesneden als de hand zelf,' antwoordde de inspecteur.

'Denk je dat degene van wie hij is dood is?'

Reynolds blies door zijn tanden terwijl hij zijn ogen samenknep tegen het zonlicht. 'Waarschijnlijk wel. We moeten in de database nagaan of er in de afgelopen jaren stofelijke overschotten zijn gevonden waarbij een hand ontbreekt. Niets wijst erop dat het van een lijk uit ons gebied moet zijn, dus het wordt nog een hele klus. Zoals het bewaard is gebleven, kan het zowel een oud als een gloednieuw slachtoffer zijn. Degene die het achterliet is erg voorzichtig geweest.'

'Niet veel om op door te gaan, hè?' zei Jessica. 'Geen tatoeages of zo.'

'Ik weet het. Door de vorm met de bredere vingers wed ik dat het een mannenhand was, maar dat kan ook lichte ontbinding zijn. Het lijkt erop dat degene die hem heeft afgesneden hem zorgvuldig bewaard heeft. We zullen moeten afwachten of het forensisch team iets kan vinden.'

'Ja, je moet het de labjongens nageven, ze zijn echt *handig*.'

Reynolds keek Jessica met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Ik denk echt niet dat stand-upcomedy de carrière voor jou is.'

Jessica grijnsde terug. 'O kom op zeg. Ook als je gepromoveerd bent mag je nog lachen om mijn grappen.'

‘Ik kan me niet herinneren dat ik ooit om je grappen heb gelachen.’

‘Oké, best, doe maar chagrijnig. Wat gaan we nu doen?’

Reynolds keek om zich heen naar de gebouwen die hen omringden. ‘Nou, dit is het centrum van Manchester, de op één of twee na grootste stad van het land. Moet je al die camera’s zien.’ Hij wees naar de beveiligingscamera’s die hoog op de winkels, hotels en flats in de buurt waren gemonteerd. ‘Dit is Piccadilly Gardens. De meest openbare plek van de stad. Wie dit achterliet wilde dat het gevonden werd.’ Hij zweeg even, alsof hij nadacht over wat hij wilde doen. ‘Als jij met een collega de beelden van gisteravond terugkijkt, ga ik alle vermiste-personenrapporten uit het hele land doornemen om te zien of er lijken zonder hand zijn aangetroffen. Tegen de tijd dat we daar allemaal doorheen zijn, hebben we misschien wat testresultaten terug die ons een geslacht en leeftijd geven.’

Jessica keek naar de gebieden die de inspecteur had aangewezen. Piccadilly Gardens was een van de belangrijkste ontmoetingsplekken in het centrum van Manchester. Het middelste stuk bestond uit grasvelden, omringd door bankjes en fontein, en betonnen en geplaveide wandelpaden. Eén kant werd gedomineerd door een bus- en tramstation, een andere door een brede wandelboulevard en winkels. Aan de derde zijde domineerde een hoog hotel en langs de laatste kant was een weg met nog meer winkels.

Jessica keek om naar het gebied waar de hand was gevonden, net onder een van de fontein naast een bankje. Tenzij iemand hem had laten vallen, wat nogal vreemde ideeën vereiste over wat mensen zoal bij zich hadden, leek hij opzettelijk achtergelaten.

Jessica kon zien dat minstens zeven beveiligingscamera’s het gebied in de gaten hielden, waarvan er één hoog op een paal draaide, ongeveer vijftien meter van waar ze stond. Drie soortgelijke camera’s waren rond het plein geplaatst. Ze wist dat ze verbonden waren met een reeks andere beveiligingsca-

mera's door de hele stad, waarvan de beelden werden door- gestuurd naar een centraal beveiligingspunt dat vierentwintig uur per dag bemand was. De meeste mensen dachten dat de camera's constant in de gaten werden gehouden door politie- agenten, maar de beheerders werkten voor een particulier beveiligingsbedrijf dat door de gemeente werd betaald.

Terwijl ze om zich heen keek, zag ze twee andere camera's aan het hotel hangen en nog één hoog boven een winkelpui. Ze nam aan dat die beelden wel in hun respectievelijke loca- ties bewaard zouden worden.

Jessica voelde de warmte van de junizon op haar armen en baalde dat ze de rest van de dag binnen door moest brengen om de camerabeelden van de avond ervoor te bekijken. 'Degene die hem heeft achtergelaten had op zijn minst een regenachtige dag kunnen kiezen,' zei ze tegen niemand in het bijzonder.

Jessica zakte achterover in haar stoel en zuchtte. Ze waren in het kantoor van het particuliere beveiligingsbedrijf dat de stadscamera's in de gaten hield. Het voelde klein aan, alleen verlicht door een tl-buis aan het plafond boven haar en de rij beeldschermen waar ze naar keek. Ze boog voorover om op een knop op een bedieningspaneel te drukken, waardoor de camerabeelden stopten, en leunde toen weer achterover om naar de vrouw naast haar te gluren. 'Ben je het al zat om bij de recherche te werken?'

De collega leunde achterover in haar eigen stoel en lachte. 'We hebben pas een uur gekeken.'

'Precies, een uur; we hadden buiten van alles kunnen doen. Iemand met een naam als de jouwe zou niet binnen moeten zitten op een dag als deze. Je zou in een rockband moeten zitten of zo.'

'Isobel is niet zo'n vreemde naam.'

Jessica knikte. 'Misschien niet, maar "Izzy" klinkt cool. Vooral "Izzy Diamond". Het is een te mooie naam om te verspillen aan het politiekorps van Greater Manchester.'

‘Het was niet zo “cool” toen ik op school zat. “Dizzy Izzy”, “Isobel-End”, “Izzy A Bloke?” en zo.’

‘Dat is behoorlijk origineel pesten,’ zei Jessica, terwijl ze probeerde niet al te veel onder de indruk te klinken. ‘Op mijn school werd ik gewoon tien jaar lang “Dan de Man” genoemd.’

Rechercheur Izzy Diamond was pas zes weken eerder begonnen bij de recherche van Manchester Metropolitan. De hoofdinspecteur die de afdeling leidde, John Farraday, had bijna zeven maanden geleden ontslag genomen, maar was nog even gebleven om zijn opvolger in te werken. De nieuwe hoofdinspecteur, Jack Cole, was eerder inspecteur geweest en door zijn promotie was Jason Reynolds opgeklommen tot inspecteur. Jessica had ruim twee jaar een kantoor gedeeld met de toenmalige brigadier Reynolds en hun relatie was niet veel veranderd, ondanks zijn nieuwe functie.

Vanwege de herschikking en omdat een van hun collega’s, rechercheur Carrie Jones, het jaar daarvoor was vermoord, waren er twee nieuwe mensen aangenomen. Rechercheur Diamond was een van de nieuwe gezichten en Jessica had besloten het nieuwe meisje onder haar hoede te nemen. Ze hadden vrijwel dezelfde leeftijd, Jessica was begin dertig en de agent nog geen jaar jonger.

Jessica blik dwaalde even weg van de monitors om naar de agent te kijken. ‘Had je die kleur haar toen je op school zat?’

Izzy haalde haar handen schijnbaar zonder erbij na te denken door haar lange felrode manen. Ze liet ze op haar schouders vallen en bond ze toen in een paardenstaart met een bandje dat ze om haar pols had gehad. ‘Nee, het was toen een soort donkerbruin. Ik ben pas sinds een jaar zo rood, sinds ik getrouwd ben. Ik had zin in een verandering toen we terug waren van huwelijksreis.’

Jessica knikte. ‘Ik vind het best cool.’

‘Het schrikt de oudere kerels op het bureau af, dus dat is

mooi meegenomen. Ik denk dat de meesten denken dat ik een vampier ben of zoiets.'

'Hoe is het?'

De rechercheur grijnsde en had een twinkeling in haar blauwe ogen. 'Wat, een vampier zijn?'

Jessica lachte. 'Nee, getrouwd zijn.'

Izzy beet op haar onderlip. 'Het huwelijk is prima. Mijn man, Mal, wil graag kinderen, maar ik moet er voorlopig niet aan denken. Vampirisme staat me nog meer aan.'

Jessica keek terug naar de monitoren en drukte op de knop die de beelden op dubbele snelheid startte. Ze hield haar ogen op het scherm gericht en bleef praten. 'Is Mal een afkorting van Malcolm?'

'Maleachi.'

'Wow, jullie hebben de mooiste namen ooit. Je bent toch alleen voor de achternaam met hem getrouwd?'

Izzy lachte. 'Natuurlijk. Wie kan "Diamond" als achternaam weerstaan? Vroeger was ik "Isobel Smith", wat veel saaier was.'

Sinds de rechercheur was aangesteld had Jessica met haar aan wat kleine zaken gewerkt, maar de afgehakte hand was verreweg de ernstigste zaak waar Izzy bij betrokken was geweest. Jessica had van niemand te horen gekregen dat ze nauw moest samenwerken met een van de nieuwe rekruten, maar ze had het toch gedaan. Het voelde vreemd omdat ze Izzy's meerdere was, terwijl ze zich in sommige opzichten minderwaardig aan haar voelde. Jessica woonde alleen in een flat, de rechercheur was getrouwd en had een huis. Het was niet zo dat Jessica wanhopig op zoek was naar een vriendje of een vaste relatie, maar ze waren ongeveer even oud en Izzy leek haar de echte volwassene. Terwijl de rechercheur een hele dag werkte en praatte over etentjes organiseren en dergelijke, bracht Jessica haar avonden door voor de televisie of op internet terwijl ze eten uit de magnetron at. Dat de vrouw naast haar zelfs maar kon overwegen om kinderen te krijgen, maakte haar tot een echte volwassene. Jessica kon niet tegen

andermans kinderen – laat staan dat ze eraan moest denken zelf kinderen te hebben.

‘Mijn vriendin gaat trouwen,’ zei Jessica.

‘Iemand van het bureau?’

‘Ik heb ook andere vrienden!’

‘Sorry, ik bedoelde niet...’

‘Geeft niet. Ze is eigenlijk mijn oudste vriendin, Caroline. We hebben een hele tijd samengewoond, maar zijn uit elkaar gegroeid. We hebben pas sinds een paar maanden weer regelmatig contact.’

‘Laat me raden, de baan kwam tussen jullie in?’ Het klonk alsof Izzy uit ervaring sprak.

‘Je hebt geen idee...’

Twee jaar eerder had Jessica geprobeerd een seriemoordeenaar te vinden. Het spoor leidde haar uiteindelijk naar Carolines vriend Randall, die haar probeerde te vermoorden. Hij zat momenteel in een beveiligd ziekenhuis en voor zover Jessica wist, had hij sinds zijn arrestatie met niemand meer gesproken. Daarna was het niet meer hetzelfde geweest tussen hun tweeën.

‘Is het iets waar je over wilt praten?’ vroeg Izzy, die blijkbaar Jessica’s ongemak voelde.

‘Niet echt. Ze belde en vroeg of ik haar bruidsmeisje wilde zijn.’

‘Doe je het?’

‘Natuurlijk. Er is geen ruzie geweest en ik zou haar nog steeds mijn beste vriendin noemen. Ik ben blij dat ze het vroeg, maar ik ben niet zo zeker van het hele evenement. Ik hou niet zo van verkleden en zo.’

Izzy keek omlaag naar het lichtbruine broekpak dat ze droeg en voelde aan de smalle revers van haar jasje. ‘Raak je nooit uitgekeken op deze pakken, elke dag?’

Jessica keek weg van de schermen, naar haar eigen grijze pak. ‘Vroeger wel, misschien een paar jaar geleden. Nu denk ik er niet echt meer over na. Ze heeft de jurken nog niet uitgekozen. Ik vrees dat het een roze of geel gedrocht wordt en ik

tot het einde der tijden met die afschuwelijke foto's moet leven. Als iemand van het bureau ze ziet...' Ze dwaalde af, terwijl ze bedacht hoe moeilijk het zou zijn om met die beelden te leven.

De rechercheur lachte en wierp een blik op het scherm waar Jessica naar keek. 'Ik denk dat mijn bruidsmeisjes zich daar ook zorgen over maakten. We kozen allemaal samen en gingen voor iets wat vrij simpel en beige was.'

'Carolines lievelingskleur is paars, dus ik hoop dat ze zich inhoudt.'

Er viel een korte stilte terwijl ze allebei naar de monitor keken. Er was niet veel te zien, maar af en toe liepen er mensen door het beeld. Na een tijdje stilte leunde Izzy naar voren. 'Hebben we enig idee hoe laat deze hand zou zijn achtergelaten?'

Jessica vertraagde de beelden tot anderhalf keer de normale snelheid. 'Het moet donker geweest zijn. Hij werd iets voor achten vanmorgen gevonden, dus ergens tussen half elf gisteravond en toen.' Ze wees naar het scherm. 'Er is een dode hoek in deze nachtopnames door de straatverlichting.'

'Wat denk jij dat dit is?'

Jessica maakte een brommend geluid. 'Geen idee. Jason denkt dat degene die hem achterliet, wilde dat hij gevonden werd.'

'Je klinkt niet zo zeker.'

'Ik ben het eigenlijk wel met hem eens, maar ik maak me altijd zorgen over mensen die er alles aan doen om aandacht te krijgen. De meeste lui waar we mee te maken hebben willen niet betrappt worden en doen er alles aan om dat te voorkomen. Een handjevol heeft oprecht spijt en bekent omdat hun geweten opspeelt. Dan heb je een heel kleine minderheid die zich wil uitsloven. Dat zijn degenen die onvoorspelbaar zijn, maar weten wat ze doen. Misschien willen ze uiteindelijk gepakt worden, maar niet voor ze hun punt hebben gemaakt.'

'Zo had ik het nog nooit bekeken.'

‘Dat doe je pas als je er middenin zit.’ Jessica reikte naar voren en ging terug naar dubbele snelheid. Ze zaten in stilte te kijken hoe de beelden voor hen langzaam oplichtten terwijl de zon opkwam.

‘Geen slechte kwaliteit, hè?’ zei Izzy.

‘De meeste camerabeelden die je te zien zult krijgen zijn niet zo goed. De helft van de winkelcamera’s hebben van die korrelige beelden waar je niet uit kunt opmaken wie iemand is, zelfs niet als ze recht in de camera kijken,’ antwoordde Jessica.

‘Ik heb er een paar zo gehad toen ik nog in uniform was. Het is belachelijk als je foto’s in de krant zet en je niet eens kunt zien of het een man of een vrouw is.’

Jessica pauzeerde de beelden en legde haar vinger op het scherm voor hen. ‘Wat is dat?’ zei ze.

De rechercheur draaide zich naar haar toe terwijl Jessica een paar seconden terugspoelde en de beelden op normale snelheid afspeelde. Het licht was nog steeds zwak, maar de video liet duidelijk de rug zien van iemand in een lang zwart gewaad die over het geplaveide pad tussen de fonteinen liep. Op zich zou de figuur niet per se misplaatst zijn geweest, maar afgezien van iemand die op een van de bankjes lag te slapen, was het de enige persoon in beeld. Toen de gedaante uit beeld verdween, draaide Jessica aan de knoppen om over te gaan op een van de andere centrale camera’s.

‘Is het iemand in zo’n religieus gewaad? Een boerka of nikab?’ zei Izzy.

Jessica’s vingers gingen over de knoppen terwijl ze sprak. ‘Ik denk het niet. Kijk.’ Ze wees naar het nieuwe beeld. ‘Er is geen gezichtsbedekking, het is gewoon een gewaad, zoals een badjas. Eens kijken of we kunnen inzoomen.’ Ze ging met haar hand over een draaiknop en de beelden werden van dichterbij scherpgesteld.

‘Is het een man of een vrouw?’ vroeg Izzy.

‘Waarschijnlijk een vrouw. Je kunt zien dat ze lage hakken

draagt en ze loopt alsof ze zich er prettig in voelt. Het is ook de manier waarop ze beweegt.'

Izzy was het er mee eens. 'Ik betwijfel of er veel mannen zijn die zo comfortabel op hakken kunnen lopen. Ik ben er zelf ook niet heel goed in.'

'Er zijn geen duidelijke beelden van het gezicht. Je kunt nog net zien dat het een blanke is, maar meer ook niet. Ze weet waar de camera's zijn.'

Jessica drukte op knoppen om van het ene cameraperspectief naar een tweede te gaan en dan naar een derde, voor ze weer wat zei. 'Kijk naar de hoek van haar gezicht onder de kap. Ze kijkt expres omlaag en weg omdat ze weet dat ze dan niet goed te zien is.' Ze scrolde terug om haar punt kracht bij te zetten. 'Ze draait een heel klein beetje terwijl ze loopt om de hoek te behouden en ze draagt ook handschoenen. Deze persoon weet wat ze doet.'

Jessica spoelde door en wisselde tussen camera's totdat de figuur de voet van de fontein naderde waar de hand was gevonden. Jessica vertraagde de beelden tot normale snelheid en zag de verhulde figuur stoppen bij de rand van de fontein en neerhurken. Ze reikte in een binnenzak van haar gewaad en haalde er een voorwerp uit dat de hand moest zijn, voor ze het op de grond legde. Het leek alsof de figuur de vingers opzettelijk in de juiste positie spreidde, voor ze de hand naar een hoekje tussen bank en fontein duwde. Toen stond ze op en liep terug naar waar ze vandaan kwam.

Jessica begon een vraag te stellen, maar Izzy was haar voor. 'Wie is dat in godsnaam?'